

Het is 28 januari 2020, we vertrekken met Singapore Airlines naar Bali voor een vakantie naar Bali voor 8 weken. Ik heb een visum voor 60 dagen. Jolanda wilt dat we die allen gebruiken, maar ik hou liever wat speling voor het geval bij vertrek iets gebeurt wat vertraging oplevert. Als je over de datum gaat, zit je in de moeilijkheden. Dat doe ik dus.

We hebben in onze accommodatie geen Televisie en ook geen WIFI. Dat laatste laat ik op eigen kosten aanleggen om het contact met de buitenwereld toch enigszins te behouden. We hebben een heerlijke tijd, de berichten over het Virus beginnen echter toch binnen te sijpelen. Bali is nog virus vrij maar in Nederland gaat het snel minder. Ik overweeg om een maandje langer te blijven. Hiervoor moet ik mijn visum verlengen. Een goede kennis regelt dit voor me en brengt mijn paspoorten naar Denpasar, waar dit in een dag of vier vijf geregeld kan worden. De afstand tussen mijn stee en het kantoor is ongeveer 3 uur rijden. Terug natuurlijk ook. Mijn hulp komt terug met de mededeling dat er nog veel meer zijn die willen verlengen, waardoor de tijd wanneer ik mijn paspoorten terug krijg behoorlijk op kan lopen.

Ook op Bali steekt het virus echter ook de kop op. Buitenlandse Zaken geeft het advies om naar Nederland terug te keren omdat de medische voorzieningen in Indonesië niet zo zijn als in Nederland.

Ik besluit naar huis te gaan. We sloffen, we weten de paspoorten in het weekend twee dagen voor vertrek weer te bemachtigen. We checken op het vliegveld of de vlucht nog gaat en gaan naar huis om onze terug reis voor te bereiden.

Op de dag van vertrek zorgen we er voor om ruim op tijd op het vliegveld te zijn. Na een lange wachttijd staan we bij de bali om in te checken. Daar krijgen we een verhaaltje van een zeer slecht Engels sprekende jonge dame , mij toegesproken door een mondkapje. Ik distilleer tot mijn grote schrik dat we niet verder dan Singapore komen omdat deze enclave op slot zit.

Ik besluit niet terug naar ons huis te gaan maar zoek een oud bekend hotel vlak bij het vliegveld. "Palm Beach". Dit om bij een zich voor plotseling voordoende gelegenheid te kunnen "vluchten".

Mijn visum tikt echter ook door. Er is geen kans om het speciaal snel te verlengen omdat op Bali eens per jaar een speciale dag is waarop je niet naar buiten mag en zelfs niet wordt gevlogen. De dag er voor en er na kun je ook nergens zaken doen. Zelfs de banken en zijn dicht.

In het hotel zitten we met nog 3 Nederlandse stellen. Twee zitten er in het zelfde schuitje

als wij en een er van vliegt naar huis met Garuda, wat nog steeds vliegt op Amsterdam. Ik heb echter via verschillende vrienden een site gekregen over een speciale reddingsoperatie door onder andere Buza. Ik meld me aan en zal binnen 72 uur bericht krijgen. Mijn visum tikt nog steeds door.

Na 60 uur heb ik nog steeds geen bericht van Buza en begin nu echt een beetje van het pad te raken en het plannen en rekenen beginnen voor mij moeilijk te worden. Slapen doe ik sporadisch. Het visum telt door.

De vrienden die met Garuda terug gaan adviseren mij dit ook te doen. Ik kan mezelf voor een bepaald lichaamsdeel slaan dat ik daar niet eerder aan gedacht heb, teveel geconcentreerd op onze escape via de KLM uit Nederland en niet helemaal honderd procent on line in mijn kepala.

Ik spoed me direct naar het bureau van Garuda. Ik ben snel aan de beurt. Er is de volgende dag plaats, de dag dat mijn visum verloopt. Gelukkig heb ik mijn creditcard bij me waar 2500 euro op staat. Deze prijs moet ik toevallig ook precies betalen. Als het meer had geweest had ik pech gehad.

Ik ben blij met onze tickets, maar door al het voorgaande vertrouw ik het pas als ik in het vliegtuig van Jakarta naar Amsterdam zal zitten. De vlucht bestaat uit twee delen. Denpasar - Jakarta en Jakarta-Amsterdam. We komen aan boord in Denpasar en vliegen naar Jakarta. Daar moeten we nog langs immigratie. Een norse man in een mooi uniform checkt onze paspoorten. Hij doet er langer over dan bij de meesten. Ik zie hem tellen en nog een keer. Ik zie aan zijn gezicht dat hij mij niet heeft kunnen pakken. Met grote kracht zet hij een stempel in onze documenten.

Wij gaan naar de gate en tellen de minuutjes af. We starten op tijd om 23.35 uur. We klimmen en levelen om 24.00 af op 30.000 voet. On our way, mijn visum verloopt op het zelfde moment. Nog 14 uurtjes, en we zijn thuis.

Ik zal de Agung missen.

Een van onze redders in nood in deze moeilijke tijden samen met zijn broer Nyoman.

Guning neemt afscheid met een sterk rooksignaal